

Den hårde banan, fru Olsen

»Metal« bragte nylig et interview med forbundsformand Edith Olsen. Hun siger sin mening om mange ting. Her gives et uddrag af artiklen

Edith Olsen, Kvindeligt Arbejderforbunds veloplagt snerrende formand, indledte overenskomstperioden ved at komme »i klammeri« med Dansk Kvindesamfund, som lod sin formand, Eva Hemmer Hansen, meddele pressen, at Edith Olsens overenskomstkrav var for tamme. Edith Olsen frabad sig kort, fyndigt og bestemt indblanding fra »kvindesagsdamernes« side.

– Hvorfor så afvisende, Edith Olsen?

– Fordi det er noget pjat, at kvindesagsdamerne blander sig i ting, de ikke har forstand på. Kvindeligt Arbejderforbund har taget sig af overenskomster i mange år, og vi behøver ikke råd fra Eva Hemmer Hansen. Og hvis damerne er så interesseret i arbejdskens forhold ville det være mere passende, at de henvendte sig til os med gode ideer og ikke til pressen.

– Taler du lige så hårdt til arbejdsgiverne?

– Jeg har vist nok ry for at være skrap at forhandle med, en hård banan. Det tager jeg sådan set kun som en kompliment, fordi det afliver myten om, at »piger dur ikke til den slags«. Selvfølgelig gør de det, ligesom de til alt muligt andet er fuldt på højde med mændene. Jeg tør vove at påstå, at gennemsnittet af kvindelige metalarbejdere gør deres arbejde en lille tand bedre end deres mandlige kammerater. Jeg kan ikke underbygge min påstand, men min fornemmelse siger mig, at sådan er det.

Rendyrket kvindesag?

– Fordi du i virkeligheden er rendyrket kvindesagskvinde?

– Kvindesag mig her, og kvindesag mig der. Jeg går ikke ind for en eller

Forbundsformand Edith Olsen.

anden halvfilosofisk udlægning af det helt konkrete problem, at mændene altid på en eller anden mystisk måde forstår at mele kagen for sig selv.

Selv om både mand og kone arbejder ude, er det *hende*, der skal klare huset, *hende*, der har det daglige ansvar for børnene og *hende*, der har de praktiske vanskeligheder, hvis et eller andet i familien halter. Hvorfor er det f. eks. altid moderen, som må udeblive fra arbejde, hvis børnene er syge? Og hvorfor taler man altid om fabriksbørnehaver ved kvindens arbejdsplads?

– Det er altså ikke helt ved siden af, når du er blevet kaldt Edith-mand-folkehader?

– Mandfolkehader? Gu' fri mig, nej, jeg holder skam meget af mænd. Jeg kan bare godt lide at skrue bisnen lidt på.

Når man bider

– Hvad er den udearbejdende kvindes største problem?

– Den manglende ligeløn, som man har talt om i hvert fald siden trediverne, uden at der er sket så forfærdeligt meget.

– Der findes vel større problemer end de faglige?

– Ikke for en organisationsmand. Det er klart, at med et arbejde som mit bliver man til en vis grad fagidiot – tilværelsen kommer til at dreje sig om lavtlønstillæg, overarbejde, forskudt arbejdstid osv. Navnlige i denne tid, hvor vi kører på for fuldt drøn, er der ikke plads for ret meget andet. Men jeg elsker det, sportsånden, maratonmøderne og tilfredsheden over at komme hjem til kammeraterne med nogle gode resultater i tasken.

– Hvad når de ikke er gode?

– Så bider man måske lidt mere end ellers for at skjule skuffelsen.

Lå i baghovedet

– Har du aldrig haft lyst til at smide det hele fra dig?

– Det er jeg for veldisciplineret til. Da jeg var ung for mange år siden, var der ikke så meget med sarte følelser, man passede sit arbejde og var glad til. Eller næsten glad.

Da jeg stod på fabrik, blev jeg af og til grebet af en slags tomhedsfølelse, fordi det hele li'som kørte i ring: Op om morgenen, på fabrik, hjem til nogenlunde regelmæssigt privatliv for at være oplagt til næste dag osv osv. I den periode kunne jeg af og til godt ærgre mig over, at der ikke var råd til at give mig en uddannelse. Ikke sådan at jeg gik og rugede over det, men det lå i baghovedet. Men sådan var forholdene dengang i en arbejderfamilie med syv børn, så man affandt sig med det, og siden jeg kom ind i organisationsarbejde, har jeg følt mig på min rette hylde.

Selv om man kan blive grusomt irriteret over, at tingene går så langsomt, er det et skikkelig arbejde.

– Tror du, at arbejderbørn med stor uddannelse har samme risiko for borgerliggørelse?

– Det er rigtigt, at flere af de små lønmodtageres børn efterhånden får uddannelse, og det er dem, vi skal sætte vores lid til.

Hvis de glemmer, hvad der er gået forud for deres gode status, så ved jeg slet ikke, hvor vi er henne.